

62 מהקרבה נדחה לעולם. וְאִי דַּאֲפִרְשִׁיהּ - ואם הופרש מֵאֲתָמּוּל לפסח
 63 נִרְאָה וְנִדְחָה הוּא, שכן בתחילת הקדשו ביום י"ג היה ראוי להקרב
 64 לשלמים, ורק למחרת ב"ד בשחרית נדחה מהקרבה, וכל שהיה ראוי
 65 להקרבה ואחר כך נדחה בודאי שאינו חוזר ונראה לעולם.
 66 אֵלָא אָמַר רַבִּי אֶבְיָהוּ לַתְּרֵץ אַתְּ שֵׁיטַת בֵּן בְּתִירָא לְפִי רַבִּי יוֹחָנָן, אכן
 67 תֵּהֵא הַפְּרִשֶׁת הַפֶּסַח רַק לְאַחַר הַצִּוּת יוֹם י"ד, שמתחילת הקדשו הוא
 68 ראוי להקרב לשם פסח, ורק באופן זה יהיה כשר להקרבה.
 69 אֲפִיּוּ אָמַר, אֲפִילוּ תִימָא מִצְפָּרָא - אפילו אם תאמר שמקדישים את
 70 הפסח בבוקר יום י"ד, אין להקשות שיש לו להיפסל משום שנדחה
 71 מהקרבה באותה שעה, שכן אין הקרבן נחשב מִחוּפְּרָא זְמַן לַעֲנִין דִּיחוּי
 72 אם הוא ראוי להקרבה בִּזְמַן הַיּוֹם, ומאחר שבאותו יום לאחר חצות
 73 הפסח ראוי להקרב, הרי הוא נחשב ראוי כבר מתחילת היום, ואינו
 74 נעשה דחוי.
 75 רַב פִּפְסָא אָמַר, אֲפִילוּ תִימָא מֵאֲוֶרְתָא - אפילו אם תאמר
 76 שמקדישים את הפסח בליל י"ד, אינו נחשב לדחוי באותה שעה, שכן
 77 בְּלֵילָה הַקּוֹדֵם לַיּוֹם הַקְּרָבָתוֹ אין הקרבן נחשב מִחוּפְּרָא זְמַן וְלִדְחוּי
 78 מהקרבה, ואף שבפועל זמן הקרבתו הוא רק למחרת בחצות היום,
 79 הרי הוא נחשב לראוי כבר מאותה שעה. דְּהָרִי תִנִּי בְּרִייתָא דְרַבִּי רַבִּי
 80 וְשִׁמְעוֹנָא, וְלֹד בַּהֲמָה בְּלֵיל שְׁמִינִי לְלִידְתוֹ נִכְנָס לְדִיר לְהַתְעַשֵּׂר
 81 במעשר בהמה. ואפילו שרק ביום השמיני הוא ראוי להקרבה, וכל
 82 שהוא מחוסר זמן אינו מתעשר, אך בליל שמיני כבר אינו נחשב
 83 מחוסר זמן.
 84 מביאה הגמרא מקור לדין האמור: וְטַעַם מַה שְׁלִילָה אִינוּ מְחוּסְרִי
 85 זְמַן הוּא כְּרַבְרִי אֲפִטְוִרְקִי, דְּרַבִּי אֲפִטְוִרְקִי רַבִּי (והקשה) -
 86 מִסְתִּירַת הַכְּתוּבִים בְּעֵינֵי הַיּוֹם הַרְאִי הַקְּרָבָה, שהרי פְּתִיב (ויקרא
 87 כ"ב) "שׂוֹר אִו כָּשׁב אִו עֹז בִּי יִלְדֵי וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אֲמוֹ",
 88 הָא מִשְׁמַע מִכְּתוּב זֶה שְׁבִלְיָה שְׁמִינִי הָיוּ (והוא ראוי) כבר
 89 להקרבה. וְאִילוּ בַּהֲמִשְׁכּוֹ שֶׁל כְּתוּב זֶה פְּתִיב, וְיָמִים הַשְּׁמִינִי
 90 וְהַלְאָה יִרְצָה, הָא מִשְׁמַע שְׁבִלְיָה שְׁמִינִי עֲדִין לֹא חָזִי הַקְּרָבָה.
 91 הָא כִּיצַד מְתִישֶׁבֶת מִסְתִּירָה זֶה, אֵלָא בַּהֲכִרַח שְׁבִלְיָה הוּא רַאוי
 92 לְקְדוּשָׁה (להקדישו למזבח), וְאִילוּ בִּיּוֹם הוּא נַעֲשֶׂה רַאוי לְהִרְצָאָה,
 93 כְּלוּמַר הַקְּרָבָתוֹ בְּפוּעַל. ואפילו שאין מקדישים בהמה שאינה
 94 ראויה להקרבה, אפשר להקדישה בליל שמיני ללידתה, שכן מאחר
 95 שבבוקר תהיה ראויה להקרבה, כבר מהלילה היא נחשבת כראויה
 96 לענין הקדשתה. והוא משום שלילה אין בו משום מחוסר זמן
 97 כאמור.
 98 דנה הגמרא באלו אופנים נאמר פסול דיחוי בקרבנות: אָמַר לִיה רַבִּי
 99 וְיִרְאָה לְרַבִּי אֶבְיָהוּ, לִיבָא - האם הינך אומר ששֶׁקֶסֶר רַבִּי יוֹחָנָן שָׁם
 100 בְּעֵלֵי חַיִּים נִדְחִין, שהרי מכך שהקשית עליו מדוע כל פסח אינו נפסל
 101 משום דיחוי, נראה שהוכרח לך בשיטתו שגם קרבנות שנדרחו מהקרבה
 102 קודם שיתטעם נפסלים לעולם למזבח, ולא רק קרבנות שחוטשים.
 103 אָמַר לִיה רַבִּי אֶבְיָהוּ, אִין - אכן כן היא שיטת רבי יוחנן, דְּהָרִי אָמַר
 104 רַבִּי יוֹחָנָן, בְּהַמָּה שֶׁל שְׁנֵי שׁוֹתְפִין שֶׁהִקְדִּישׁ אַחַד הַשׁוֹתְפִים לְמִזְבֵּחַ
 105 אֵת הַצִּוּת הַשֵּׁינִי לֹה, וְאַחַר כֵּךְ תָּזַר וְלָקַח אֵת הַצִּוּת הַשֵּׁנִי מִשׁוֹתְפוֹ
 106 וְהִקְדִּישָׁה גַם אֵת מִחְצִיתָהּ זֶה לְמִזְבֵּחַ, בַּהֲמָה זֶה קְדוּשָׁה וְאוֹלַם אֵינָה
 107 קְרִיבָה לְמִזְבֵּחַ, אֵלָא תַרְעָה עַד שִׁיפּוֹל בַּהּ מוּם וַיִּפְדוּהּ וַיִּקְחוּ בְּדַמְיָהּ
 108 בַּהֲמָה אַחֲרַת לְמִזְבֵּחַ. שכן בשעה שהקדיש את חציה הראשון היתה
 109 דחוייה מהקרבה, שהרי חציה השני היה עדיין חולץ באותה שעה,
 110 ומכיון שנדרתה שעה אחת שוב אינה ראויה למזבח אף לאחר
 111 שהוקדשה כולה. וְבַהֲמָה זֶה עוֹשֶׂה הַתְּמוּדָה כְּדִין כֵּל בַּהֲמַת קִדְשִׁים,
 112 שאם אמר על בהמה אחרת שתהיה תמורתה של זו גם השניה
 113 מתקדשת בקדושת מזבח. וְאוֹלַם גַם תְּמוּדָתָהּ כִּיּוֹצֵא פָּה, שהיא
 114 קדושה אינה קריבה למזבח, שכן דין התמורה הוא כדין הבהמה
 115 שהמירו בה לכל דבר.
 116 מוכיחה הגמרא: וְשִׁמְעַע מִינָהּ תֵּלַת - שמענו מדברי רבי יוחנן אלו
 117 שלש הלכות בדין דיחוי.
 118 א. וְשִׁמְעַע מִינָהּ, גַם בְּעֵלֵי חַיִּים נִדְחִין לַעֲלוֹם, ולא רק קרבנות
 119 שחוטשים.
 120 ב. וְשִׁמְעַע מִינָהּ, גַם קָרְבַּן שֶׁהוּא דְּחִי מֵעֵיקְרָא (מתחילת הקדשו)
 121 הָיָה דְּחִי, ולא רק קרבן שהיה ראוי למזבח ואחר כך נדחה.
 122 ג. וְשִׁמְעַע מִינָהּ,

1 משום דְּאִיִּתְקַשׁ -והקשהו לְנִדְחָה, שכן נאמר וְיִבְהַעַלְתָּ אֶת־
 2 הַנֶּחֱרֵת בֵּין הָעֲרִבִים קְטִירָה, וכשם שכוונת הכתוב בבין הערבים של
 3 נרות שזמן הדלקת הנרות הוא מחצות היום ואילך, הוא הדין לזמן
 4 הקטרת הקטורת של בין הערביים.
 5 מקשה הגמרא: הלא כשם שנאמר בנרות 'מערב עד בוקר', הֵתָם
 6 בַּפֶּסַח נִמְיָ בְּתִיב (דברים טו) 'שֶׁם תִּזְכַּח אֵת הַפֶּסַח בְּעֶרְבִי', ואם כן גם
 7 שם יש לנו לפרש שהוא מחצות היום עד הלילה, כדרך שהוא
 8 מתפרש בנרות ובקטורת.
 9 מתרצת הגמרא: הֵהוּא 'ערב' שנאמר בַּפֶּסַח, לְדִין 'יִאוּחַר דְּבָר'
 10 שנאמר בַּפֶּסַח הוּא דְּתִימָא. דְּתִימָא, יִאוּחַר דְּבָר (קרוב פסח) שְׁנִימָר
 11 בּוֹ גַם 'בְּעֶרְבִי' וגם 'בֵּין הָעֲרִיבִים', לְדָבָר -תמיד של בין הערבים וְשִׁלָּא
 12 נִאָמַר בּוֹ אֵלָא 'בֵּין הָעֲרִיבִים' בְּלִבְדֵי, ועל כן אפילו שזמן הפסח הוא
 13 מהבוקר וקודם לזמן התמיד שהוא מחצות היום, מכל מקום אם לא
 14 הקריבוהו עד לזמן התמיד, יש לאחרו עד לאחר הקרבת התמיד.
 15 מקשה הגמרא: וְכִי אֵיבָא מִיְדֵי דְאִילוּ שְׁחִיטָה לִיה מִצְפָּרָא אֲמַרְתָּ
 16 וְיִמְנִיָה הוּא וְכִי כְּמִי בֵּין הָעֲרִיבִים אֲמַרְתָּ יִאוּחַר דְּבָר - וכי יתכן
 17 שאם ישחט הפסח בבוקר יחשב כקרב בזמנו, ואילו אם המתניו
 18 מלשוחטו עד בין הערביים יש לאחרו עד לאחר התמיד, הלא זמנו
 19 קודם לזמן התמיד.
 20 מתרצת הגמרא: אין - אכן מצאנו כדוגמת דבר זה בקדימת תפילת
 21 מנחה לתפילת המוספים. דְּהָאֲמַר רַבִּי יוֹחָנָן, הִלְכָה כְּדַבְרֵי הָאוּמַר,
 22 שאם עומדות לפניו שתי תפילות, מנחה ומוסף, הרי הוא מְתַפְּלָל
 23 קודם תפילה שֶׁל מְנַחְתָּה, וְרַק אַחַר כֵּךְ הוּא מְתַפְּלָל תְּפִילַת שֶׁל
 24 מוֹסְפִין. ואפילו שזמן תפילת המוסף הוא כל היום והוא קודם לזמן
 25 המנחה, מכל מקום אם המתין מלהתפלל מוסף עד זמן המנחה, עליו
 26 להקדים לה את המנחה.
 27 מקשה הגמרא: וְכִי בֵּין הָעֲרִיבִים דְּבְתִיב גַּבִּי קְטַרְתָּ וְנִדְחָה לָהּ לִי,
 28 הלא בין כך לדעת בן בתירא משמעות בין הערביים בכל מקום היא
 29 כל היום, וצריך כתוב אחר כדי לגלות עליהם שזמנם בערב, אם כן
 30 לעמה נאמר בהם 'בין הערביים'.
 31 וְעוֹד מְקַשָּׁה הַגְּמָרָא עַל דְּבַרֵי רַבִּי אוֹשְׁעִיא, הלא שנינו בברייתא,
 32 הַשֵּׁיב יָדְךָ תַּחַת (במקום) -בְּתִירָא לְרַבְרִי רַבִּי יוֹשֻׁעַ הָאוּמֵר
 33 שֶׁפֶסַח שֶׁנִּשְׁחַט בִּי"ד שְׁחִיתָ כְּאִילוּ נִשְׁחַט בִּי"ג, לֹא דוּמָה פֶּסַח זֶה
 34 לְנִשְׁחַט בִּי"ג, שכן אם אֲמַרְתָּ שֶׁבּוֹחַט פֶּסַח בְּשִׁלְשָׁה עֶשְׂרִי שֶׁלֹּא לְשִׁמוּ
 35 שְׁהוּא כֶּשֶׁר, הלא הוא משום שֶׁאֵף אִין מְקַצְתוֹ שֶׁל יוֹם זֶה רַאוי לַפֶּסַח
 36 ועל כן אפשר להקריבו לשלמים, שכן פסח הקרב שלא בזמנו נעקר
 37 לשלמים. אך וכי תִאָמַר כן גם בשוחטו שלא לשמו בְּאַרְבַּעָה עֶשְׂרִי
 38 שְׁמִקְצָתוֹ רַאוי להקרבת הפסח, שיהיה כשר בתורת שלמים. הלא
 39 מאחר שמקצתו השני של יום זה ראוי לפסח, מסתבר שאי אפשר
 40 לעוקרו לשלמים כל אותו היום, ואפילו במקצת היום הראשון שאינו
 41 ראוי לפסח, שכן פסח בזמנו אינו נעשה שלמים. ומסירה הגמרא את
 42 קושייתו: וְאִם אֵיתָא שֶׁפֶסַח שֶׁנִּשְׁחַט לְשִׁמּוֹ בִּי"ד שְׁחִיתָ כֶּשֶׁר, הלא
 43 יום זה כולו רַאוי הוּא לַפֶּסַח, ומטעם זה יש לפוסלו כשנשחט בשחרית
 44 שלא לשמו, ואיך פירש רבי בטעמו שהוא משום שמקצתו ראוי.
 45 הגמרא מביאה את דברי רבי יוחנן בביאור שיטת בן בתירא: אֵלָא
 46 אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, פּוֹסֵל הִיָּה בֵּן בְּתִירָא בַּפֶּסַח שֶׁשְׁחָטוּ בְּאַרְבַּעָה עֶשְׂרִי
 47 שְׁחִירָתִי, בֵּין שֶׁנִּשְׁחַט לְשִׁמּוֹ וּבֵין שֶׁנִּשְׁחַט שִׁלָּא לְשִׁמּוֹ. שכן מודה בן
 48 בתירא שזמן הפסח הוא בין הערביים, מחצות היום עד הלילה, ולא
 49 קודם לכן. ואף על פי כן פוסלו בן בתירא גם כשנשחט קודם חצות
 50 שלא לשמו, הוֹאִיל וּמְקַצְתוֹ הַשֵּׁנִי שֶׁל יוֹם זֶה רַאוי לַפֶּסַח, ועל כן אין
 51 דינו כפסח שנשחט בשאר ימות השנה שלא לשמו שהוא כשר, אלא
 52 כפסח שלא לשמו בזמנו שהוא פסול.
 53 דנה הגמרא מתי יש להקדיש את הפסח לשיטת רבי יוחנן אליבא דבן
 54 בתירא: כְּמִנְחָה (תמנה) -בְּתִירָא אֶבְיָהוּ בְּמִימְרַת רַבִּי יוֹחָנָן זֶה, אִם בֵּין
 55 פֶּסַח בְּשׂוֹר לְבֵן בְּתִירָא הִיבִי מִשְׁבַּתָּה לָהּ - איך יתכן פסח שיהיה
 56 כשר להקרבה, הלא הלכה בידינו שכל קרבן שנדחה מהקרבה מאיזו
 57 סיבה שהיא, שוב אינו חוזר להכשרו לעולם, ואפילו לאחר
 58 שהסתלקה הסיבה שפסלה אותו. ואם כן אי דַּאֲפִרְשִׁיהּ הָאִידִנָּא - אם
 59 הוקדש הפסח ב"ד בשחרית דְּחִי מֵעֵיקְרוֹ הוּא, שכן בתחילת
 60 הקדשו לא היה ראוי להקרבה כלל, לא לפסח ולא לשלמים,
 61 ולשיטת רבי יוחנן שתובא להלן גם קרבן שכבר בשעת הקדשו נדחה

58 הוסיף בן עזאי על הזבחים הנפסלים שלא לשמם אלא את העולה,
 59 ונחלק על דברי חכמים הסוברים שעולה שנשחטה שלא לשמה
 60 כשירה ואינה עולה לשם חובה.
 61 אמר רב הונא, מאי טעמא דבן עזאי הפוסל עולה שלא לשמה,
 62 משום שנאמר בה (ויקרא א') עולה הוא אשה ריה נחת לה, והוא
 63 משמע שבהיותה תהיה, שדווקא כשהיא קרבה לשמה היא כשרה,
 64 אבל שלא לשמה פסולה.
 65 מקשה הגמרא: הלא אשם נמי כתיב ביה (שם ה) ויהקטיר אתם הפה
 66 המזבחה אשה לה' אשם הוא, ואף על פי כן לשיטת חכמים במשנה
 67 הקודמת אף שלא לשמו הוא כשר, ואין דורשים מהוא' שנאמר בו
 68 שהוא פסול.
 69 מתרצת הגמרא: הווא הוא' שנאמר באשם לאחר הקטרת אימורים
 70 הוא דכתיב, ולא נאמר לגבי שחיטה ושאר עבודות הדם. ועל כן לא
 71 יתכן שבא הכתוב לפוסלו מחמת הקטרה שלא לשמו, שהרי אין
 72 ההקטרה מעכבת.
 73 שוב מקשה הגמרא: הווא הוא' שנאמר בעולה נמי לאחר הקטרת
 74 אימורים הוא דכתיב, ומכל מקום הוא נדרש לענין פסול שלא
 75 לשמה.
 76 מתרצת הגמרא: תרי הוא כתיבי – שתי פעמים הוא' נאמר בעולה,
 77 אחד בכתוב האמור בעולת נדה, ואחד באיל עולה של שבעת ימי
 78 המילואים (שמות כ"ה) ויהקטרת את כל האיל המזבחה עלה הוא'. ואף
 79 ששניהם נאמרו לאחר הקטרת האימורים, את ההוא' השני יש
 80 לדרוש לענין פסול שלא לשמה. שכן אם אינו ענין לאחר הקטרה,
 81 שהרי כבר נאמר פעם אחת לאחר הקטרה, תנהו ענין לעבודות הדם
 82 ולפסול עולה שלא לשמה.
 83 שוב מקשה הגמרא: הלא נמי אשם נמי תרי הוא' כתיבי – גם באשם
 84 נכתב שתי פעמים הוא', שכן מלבד הכתוב האמור נאמר עוד (ויקרא
 85 ה') אשם הוא אשם אשם לה', ואף ששניהם לא נאמרו לגבי
 86 עבודות הדם מדוע לא נדרש אחד מהם באם אינו ענין לפסול שלא
 87 לשמו.
 88 מכח קושיא זו חזר בו רב הונא, והביא טעם אחר לדברי בן עזאי: אלא
 89 בן עזאי בקל והומר מיייתי לה (הוא דורש) פסול שלא לשמה
 90 בעולה. ומה חטאת שאינה מוקטרת כליל על גבי המזבח אלא
 91 נאכלת לכהנים, אם שחטה שלא לשמה היא פסולה, עולה שהיא
 92 כולה כליל, לא כל שכן שאם נשחטה שלא לשמה שהיא פסולה.
 93 הגמרא פורכת קל וחומר זה: מה לחטאת שכן היא מכפרת על
 94 החטא, ועל כן היא נפסלת במחשבת שלא לשמה, מה שאין כן
 95 בעולה שלא באה לכפר אלא לדרוק, ועל כן יתכן שאינה נפסלת
 96 במחשבת שלא לשמה.
 97 משיבה הגמרא: פסח יזבית שלא בא לכפר, ומכל מקום פסח שלא
 98 לשמו פסול, ואם כן הוא הדין לעולה, שאפילו שאינה מכפרת
 99 פסולה.
 100 שוב פרכת הגמרא: מה לפסח שכן זמנו קבוע, אחת בשנה ביד
 101 ניסן, אבל עולה שאין לה זמן קבוע אין מחשבת שלא לשמה פוסלת
 102 אותה.
 103 משיבה הגמרא: חטאת תזבית שאפילו שאין לה זמן קבוע פסולה,
 104 והוא הדין לעולה. ותור הדין, לא ראי זה פראי זה ולא ראי זה
 105 פראי זה – שאין בחטאת את חומרת פסח שזמנו קבוע, ואין בפסח
 106 את חומרת חטאת שבאה לכפר. אך הצד השווה שבהן שחט קדשים,
 107 ואם שחטן שלא לשמן כל אחד מהם פסול, אף אני אביא עולה
 108 שגם היא בכלל צד שזה זה ואף היא קדשים, ועל כן אם שחטן שלא
 109 לשמה הרי היא פסולה.
 110 דוחה הגמרא: מה להצד השווה שבהן שיש בהן צד כרת, שהרי
 111 חטאת באה לכפר על שגגת עבירה שיש על דוונה שגגת כרת, וכן
 112 פסח יש על ביטולו כרת. מה שאין כן בעולה שאין בה שום צד כרת
 113 ועל כן אין לפוסלה משום מחשבת שלא לשמה.
 114 משיבה הגמרא: בן עזאי

1 יש דחוי גם בקרבן שקדוש רק בקדושת דמים ואין בו קדושת הגוף.
 2 שכן בהמה זו שחציה הוקדש על ידי אחד השותפים אין בה אלא
 3 קדושת דמים בלבד, שהרי אין ראוייה קדושתה להתפשט גם בחציה
 4 השני השייך לחבירו ולהקרב כולה למזבח. ומכל מקום אמר רבי
 5 יוחנן שחל בה דין דחיו, ואין אומרים שקדושת דמים אינה אלימה
 6 דיה להפסל משום דחיו.
 7 אופנים נוספים של פסול דחיו בקרבנות: אמר עולא אמר רבי יוחנן,
 8 מי שאכל חלב בשוגג והתחייב בחטאת, והפריש קרבן לחיובו, ואחר
 9 כך המיר דת, ואחר כך חזר בו מהמרתו, הואיל ובשעה שהיה מומר
 10 נדחה הקרבן מהקרבה, שכן הלכה בידינו שאין מקריבים את קרבנות
 11 המומר, ודחה קרבן זה לעולם, ועליו להביא חטאת אחרת לאחר
 12 שחזר בתשובה.
 13 איתמר נמי, עוד אופן של דחיו נאמר בשם רבי יוחנן, אמר רבי
 14 ירמיה אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן, מי שאכל חלב בשוגג
 15 והפריש קרבן לחטאתו, ואחר כך נשתתף ונדחה מהקרבה, ואחר כך
 16 חזר ונשתתף ונעשה שפוי בדעתו, הואיל ובשעה שהיה שטה
 17 נדחה הקרבן מהקרבה, ודחה קרבן זה לעולם, ועליו להביא חטאת
 18 אחרת לאחר שנשתתף.
 19 מפרשת הגמרא: וצריכי שתי המימרות של רבי יוחנן ואי אפשר
 20 ללמוד אחת מחבריתה. משום דאי אשמעין קמיתא, משום דהוא
 21 דחי נפשיה בדרים – שאם היה משמיענו רק את מימרתו הראשונה
 22 במומר, היינו אומרים שרק אופן זה נחשב דחיו, משום שדחה
 23 הבעלים את עצמו בידים מהקרבה בכך שהמיר את דתו, אבל הקא
 24 בשוטה דממילא אידחי מהקרבה פישן דמי, שהרי ההשתתות באה
 25 עליו מאליה שלא מרצונו, והרי היא כמו שינה שבאה עליו ממילא
 26 שלא מדעתו. ואי אשמעין הקא בשוטה היינו אומרים שרק זה הוא
 27 דחיו, משום דאין בידו לחזור ולהיות פקח, אבל הקא במומר דיש
 28 בידו לחזור בתשובה כל זמן שירצה אימא לא דחיו הוא. על כן
 29 צריכא שתי המימרות של רבי יוחנן.
 30 הגמרא מביאה טפס בדין דחיו: שנינו בהוריות (ב), שאם הורה בית
 31 דין הגדול לעבור על אחת מהעבירות שחייבים על שגגתן חטאת,
 32 והלך היחיד ועבר בשוגג על פי הוראתם, הרי הוא פטור מחטאת.
 33 ובעי ו-הסתפקו רבי ירמיה, מי שאכל חלב בשוגג והפריש קרבן
 34 לחטאתו, ואחר כך חזרו בית דין שחלב מותר באכילה, ואחר כך
 35 חזרו בהן מהיתרם ושוב לאוסרו, מהו דינו של קרבן זה. מי ו-האם
 36 מאחר שבאותה שעה שהתירו בית דין חלב בטל חיוב חטאת חלב,
 37 על כן הוי קרבן זה דחיו לעולם, ולאחר שחזרו בהם בית דין מהיתרם,
 38 עליו להביא חטאת אחרת. או לא הוי קרבן זה דחיו לעולם, ולאחר
 39 שיחזרו בהם בית דין מהיתרם אפשר להקריבו.
 40 אמר ליה ההוא סבא לרבי ירמיה, כי פתח רבי יוחנן בהלכות
 41 דחיו, מהא ו-מאופן דחיו זה פתח, ואמר שהוא נדחה לעולם,
 42 משום שהוא דחיו גדול יותר מהאופנים של מומר ושטה.
 43 מפרשת הגמרא: מאי טעמא דהו דחיו גדול יותר, משום דהתם
 44 נכרא אידחי קרבן לא אידחי, הקא קרבן נמי אידחי – שכן במומר
 45 ושטה רק הבעלים נדחים מהקרבה, אבל כשהורו בית דין שחלב
 46 מותר, כל עיקר חטאת חלב נדחה באותה שעה, ושום אדם מישראל
 47 אינו מחויב בה.
 48 הגמרא חוזרת לביאור דברי המשנה. שנינו במשנתנו: אמר שמעון
 49 בן עזאי, מוקבלי מפי שבועים ושנים זקן בו, שכל הזבחים
 50 הנאכלין שנבחו שלא לשמם כשרים, אלא שלא עלו לבעלים משום
 51 חובה, חוץ מן הפסח ומן החטאת.
 52 שואלת הגמרא: למה לי למתנא – למה נקט בן עזאי שבועים ושנים
 53 זקן, בלשון יחיד, ולא זקנים בלשון רבים.
 54 משיבה הגמרא: משום דבולחיה פתרא שיפתא הו קיימי – שכל
 55 שבועים ושנים זקנים אלו היו יושבים בישיבה אחת כאיש אחד, והיו
 56 באותה שיטה.
 57 הגמרא מבארת את טעמו של שמעון בן עזאי. שנינו במשנתנו: לא